

Gruddel en het gat dat te groot was

Het gat in het Fluisterbos

Kapitein Bear hield van wandelen door het Fluisterbos. Niet omdat het altijd zo rustig was, want de bomen fluisterden er zachtjes met elkaar, maar omdat er elke dag iets onverwachts gebeurde. Soms dwarrelden er lichtgevende blaadjes door de lucht. Soms sprongen er paddenstoelen weg wanneer je er op stapte. En soms hoorde je een vreemd gegiechel diep onder de grond vandaan komen.

Bear stapte stevig door. Zijn piratenjas wapperde licht in de wind en zijn hoed zat netjes recht op zijn kop. Terwijl hij tussen de wortels van een enorme eik doorliep, hoorde hij ineens een zacht gezoem vlak bij zijn oor.

“BZZZZZZ...”

Voor zijn neus zweefde een klein insect met glinsterende vleugels. Hij had een felblauw lijfje en liet een spoor van fonkelend stof achter in de lucht.

“Nou zeg,” bromde Bear verbaasd. “Zo eentje heb ik nog nooit gezien.”

Het insect maakte een speelse draai en zoemde lager, recht over het bospad. Bear kreeg er meteen zin in om het te volgen. Niet om het te vangen, maar omdat hij zeker wist dat zo’n buitengewoon beestje hem naar iets bijzonders zou brengen.

Hij zette een paar flinke stappen.

“Wacht even, vriendje! riep hij lachend.

Het insect zoemde tussen struiken door, langs boomwortels en over een hoopje bladeren. Bear bukte, sprong er overheen en bleef het insect volgen, tot het plotseling naar beneden dook.

Recht een donker gat...de grond in.

Bear remde net op tijd.

“Waar ga jij nou heen?” mompelde hij met een nieuwsgierige blik.

Het gat was niet groot, maar precies groot genoeg om je hoofd in te steken. Het leek akelig diep.

Bear boog zich voorover om beter te kijken.

“Kom terug!” zei Bear geïrriteerd , terwijl hij nog verder voorover boog.

Zijn voet gleed uit over een gladde wortel.

Zijn hoed schoof scheef.

En voor hij het wist zat zijn hele beren kop in het gat.

“WóóóóH...!”

Zijn poten maaiden door de lucht, zijn laars bleef steken achter een steen, en met een zachte plof kwam hij tot stilstand.

Zijn lichaam bleef buiten, maar zijn hoofd zat muurvast onder de grond.

“Nou mooi,”mopperde Bear. “Dat is weer typisch.”

Hij probeerde zich los te trekken, maar het gat zat strakker dan hij dacht. De aarde drukte zacht tegen zijn wangen en zijn snuit.

“Hallo?” riep hij voorzichtig.

Zijn stem galmde diep de grond in.

Van heel ver weg klonk geritsel.

Daarna hoorde hij het schuiven van steentjes en zachte ploffen van voetstapjes.

“Wie maakt daar zo’n herrie bij mijn ontbijttafel?” klonk een vrolijke stem.

Bear verstijfde.

“Ontbijttafel?”

Voor zijn ogen verscheen een felgroen handje. . .daarna nog eentje. Ze grepen zich vast aan de rand van het gat.

Langzaam kwam er een hoofd tevoorschijn met warrig oranje haar, grote ronde ogen en een brede grijns.

“Hallo!” zei het wezen vrolijk.

Bear knipperde verbaasd.

“Eh...hallo?”

“Ik ben Gruddel,” zei het wezentje trots. “En jij steekt met je neus in mijn huis.”

Bear kuchte een beetje aarde uit zijn snuit.

“Je huis?”

“Ja natuurlijk,” antwoordde Gruddel. “Ik woon onder de grond. Met gangen, kamers, glijbanen van wortels en een koekjes hoek vlak bij de paddenstoelen tuin.

Bear probeerde zijn hoofd een beetje te bewegen. Het lukte geen centimeter.

“Ik heet kapitein C. Bear, ” zei hij beleefd. “En ik volgde net een insect dat hier naar binnen vloog.”

“Ooooh, ” zei Gruddel begrijpend. “ Dat was vast een fladderflitskever. Die doen dat altijd. Eerst mensen nieuwsgierig maken en dan snel naar binnen zoeven.”

“Dat is niet erg netjes, ” bromde Bear.

Gruddel lachte ondeugend.

“Ze vinden het grappig als grote bezoekers vast komen te zitten.”

“Bezoekers?”

“Ja,” zei Gruddel. “Maar meestal zijn het konijnen of egels. Nog nooit een Piraten Bear gehad. Dat maakt vandaag bijzonder.”

Bear zuchtte diep.

“Denk je dat je me los kunt krijgen?”

Gruddel kneep zijn ogen samen en bekeek Bear van top tot teen.

“Misschien,” zei hij langzaam. “Maar eerst moet ik weten of je wel aardig bent. Want sommige bovengronders stampen zomaar tunnels plat.”

“Ik beloof plechtig dat ik niets kapot maak,” zei Bear snel. “Ik zit hier nu al véél te lang vast.”

Gruddel dacht even na. Toen glimlachte hij breed.

“Goed dan. Maar eerst kom je mijn huis bekijken. Vastzitten is geen probleem hier beneden. Dat hoort er een beetje bij.”

“Een beetje bij?”

“Ja,” zei Gruddel vrolijk. “Je denkt toch niet dat jij de eerste bent?”

Bear begon te lachen ondanks zijn ongemakkelijke houding.

“Welkom in de ondergrondse wereld!”